

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Česká národní banka,**
se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1,

proti
žalovanému: **Rada pro veřejný dohled nad auditem,**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

a) **BDO Audit, s.r.o.**
se sídlem Olbrachtova 1980/5, Praha 4,

b) **doc. Ing. J.D.,**

c) **Ing. P.S.,**

všichni zastoupeni JUDr. Tomášek Prokopcem,
advokátem se sídlem Karlovo nám.19, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č.j. RVDA – 247/2014

takto:

- I. Rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 11. 12. 2014, č.j. RVDA – 247/2014 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 11. 12. 2014, č.j. RVDA – 247/2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Kárné komise Komory auditorů České republiky ze dne 2. 10. 2014, č.j. 1674/2014//CNB20/2012/Ci o zastavení kárného řízení proti BDO Audit, s.r.o., doc. Ing. J.D. a Ing. P.S.
2. Žalobce pokládá žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uplatnil nesprávný výklad a aplikaci zákona č. 93/2009 Sb., ve znění do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o auditorech“), ve znění účinném do 12. 1. 2015. Žalobce se domnívá, že jej jako navrhovatele kárného řízení neváže prekluzivní lhůta 1 roku podle ustanovení § 25 odst. 5 zákona o auditorech. Uvedená lhůta váže pouze orgán oprávněný k zahájení řízení, kterým je Komora auditorů, respektive její kárná komise. Žalobce své stanovisko podepřel odkazem na ustanovení dalších zákonů, ze kterých vyplývá, že běžnou legislativní technikou je stanovení prekluzivní lhůty pro zahájení řízení orgánu, který řízení vede, nikoli navrhovatelům. Pokud zákonodárce stanoví lhůty pro podání návrhu, činí tak výslovně a jednoznačně. Dále žalobce argumentuje systematickým výkladem, neboť stanovení lhůty není výslovně zařazeno do ust. § 26 zákona o auditorech, jak to zákonodárce učinil v jiných případech. Pokud by příslušným orgánem v ust. § 25 odst. 5 zákona o auditorech měl být rozuměn navrhovatel podle ust. § 26 odst. 1 zákona o auditorech, pak by lhůty podle ust. § 25 odst. 5 zákona neplatily pro členy Prezidia Rady, kteří jsou také osobami oprávněnými k podání návrhu, ale nejsou orgánem.
3. Žalobce dále namítá nesprávný výpočet a posouzení jednoroční lhůty kárnou komisí, pokud jde o pochybení auditora zjištěná žalobcem u Slavia pojišťovny. Změna účetních metod požadovaná novým auditorem podle žalobce dokládá, že metody používané pojišťovnou, které společnost BDO Audit akceptovala, nebyly správné, a že minimálně audit účetní závěrky pojišťovny k 31. 12. 2010 nebyl proveden BDO Audit s odbornou péčí. Rozhodné skutečnosti odůvodňující, že Slavia pojišťovna používala nesprávné účetní metody, byly žalobcem zjištěny až na základě popisu změny účetních metod v bodě 4.1 přílohy účetní závěrky k 31. 12. 2011 ve spojení s dokumentem nazvaným „Audit memoranda k účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011“ ze dne 23. 4. 2012. Žalovaný tedy nepostupoval správně, když jednoroční prekluzivní lhůtu počítal u všech pochybení auditora bez rozlišení podle toho, kdy se žalobce o jednotlivých pochybeních dozvěděl.
4. Žalobce namítá, že Komora auditorů řádně nevypořádala námitky žalobce a pouze uvedla obecný výklad k ust. § 44 správního řádu a § 25 odst. 5 zákona o auditorech. Stejně tak se ani žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce, jen odkázal na blíže nespecifikované vyjádření v předchozím řízení a na dikci předmětného ustanovení. Kárná komise neměla zastavit řízení usnesením podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť takový postup je možný pouze návrhů, kde není jakákoli pochybnost o jejich nepřipustnosti. V dané věci se ovšem konalo ústní jednání a již bylo vydáno rozhodnutí. Kárná komise proto měla vydat namísto usnesení rozhodnutí.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že v posuzovaném případě uplynula jednoroční prekluzivní lhůta podle ust. § 25 odst. 5

zákona o auditorech, neboť žalobce se o důvodech pro zahájení kárného řízení dozvěděl dne 2. 5. 2011, návrh ovšem uplatnil až dne 3. 10. 2012.

6. Práva osob zúčastněných na řízení uplatnili společnost BDO Audit, s.r.o., doc. Ing. J.D. a Ing. P.S. Z těchto osob vyjádření k žalobě nepodala žádná z uvedených osob.
7. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 3. 10. 2012 bylo zahájeno kárné řízení ve věci podezření ze zaviněného porušení povinností podle ustanovení zákona o auditorech, a to na základě návrhu žalobce.
8. Kárná komise Komory auditorů České republiky rozhodnutím ze dne 24. 5. 2013, č.j. 886/2013/CNB20/2012/Ci shledala auditory doc. Ing. J.D. a Ing. P.S. a auditorskou společnost BDO Audit, s.r.o. vinnými z porušení ustanovení zákona o auditorech, a to ve vztahu k auditům společností Slavia pojišťovna a.s. a družstevní záložny AKCENTA, spořitelní a úvěrové družstvo. K odvolání uvedených osob žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.
9. Usnesením ze dne 23. 4. 2014, č.j. 654/2014/CNB20/2012/Ci Kárná komise rozhodla o zastavení kárného řízení vůči auditorské společnosti BDO Audit, s.r.o. a auditorům doc. Ing. J.D. a Ing. P.S., neboť návrh byl podán opožděně. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2014, č.j. RVDA – 124/2014 bylo odvolání žalobce vyhověno a věc se vrátila k novému projednání Kárné komisi s odůvodněním, že při posuzování dodržení lhůt pro předložení návrhu na zahájení kárného řízení je nutné odlišit dva případy návrhu. V jednom případě se jednalo o nedostatky práce auditorů a auditorské společnosti v případě Slavia pojišťovna, a.s., kdy bylo podání návrhu učiněno po lhůtě, a žalovaný tak shledal závěr Kárné komise opodstatněný. K opačnému závěru ale žalovaný došel v případě posouzení auditu družstevní záložny AKCENTA, spořitelní a úvěrové družstvo, kdy byl návrh žalobce podán ve lhůtě.
10. Dne 2. 10. 2014 vydala Kárná komise pod č.j. 1673/2014/CNB20/2012/Ci rozhodnutí, kterým shledala společnost BDO Audit, s.r.o. a auditory doc. Ing. J.D. a Ing. P.S. vinnými kárným proviněním ve vztahu k auditu družstevní záložny AKCENTA, spořitelní a úvěrové družstvo (bylo upuštěno od uložení kárného opatření).
11. Téhož dne, tj. 2. 10. 2014 vydala Kárná komise pod č.j. 1674/2014/CNB20/2012/Ci usnesení o zastavení kárného řízení : „z důvodu a v rozsahu zjevné právní nepřípustnosti části návrhu, která vymezuje skutkové jednání kárně obviněných účastníků řízení při provádění auditu účetní závěrky klienta Slavia pojišťovna, a.s., za účetní období končící dnem 31. 12. 2010“. Správní orgán samostatně posoudil případy návrhu na zahájení kárného řízení z hlediska včasnosti podaných návrhů, proto v rozsahu výše uvedeném rozhodl o zastavení kárného řízení, ve vztahu k auditu účetní závěrky klienta Slavia pojišťovna, a.s. dospěla komise k závěru, že návrh ČNB byl podán po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty.
12. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 16. 10. 2014 odvolání č. j. 2014/49620/CNB/110 a č. j. 2014/49621/CNB/110, ve kterých uplatnil námitky v zásadě shodné, jako v následně podané žalobě.

13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č.j. RVDA – 247/2014 odvolání žalobce zamítl a odůvodnil jej tak, že podle ust. § 25 odst. 5 zákona o auditorech lze kárné řízení zahájit ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy se příslušný orgán dozvěděl o existenci důvodu pro zahájení řízení, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti auditorem došlo. Protože podle ust. § 26 odst. 1 rozhoduje Kárná komise o uložení kárného opatření na návrh ministra financí, dozorčí komise, člena Prezidia, orgánu státního dozoru nebo České národní banky, nebo bez návrhu, jsou tyto subjekty příslušným orgánem k podání návrhu a vztahuje se na ně lhůta stanovená v § 25 odst. 5 zákona o auditorech. Žalobce se ale prokazatelně dozvěděl o skutečnostech rozhodných pro podání návrhu již dne 2. 5. 2011, kdy obdržel výroční zprávu pojišťovny a zprávu auditora o ověření účetní závěrky, proto podání návrhu až dne 3. 10. 2012 bylo učiněno po lhůtě. Ke způsobu zastavení řízení žalovaný uvedl, že právně nepřipustný návrh správní orgán dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaví. Právní nepřipustnost návrhu v daném případě spočívá v procesní překážce zmeškání lhůty.
14. Rozsudkem ze dne 20. 3. 2017 č.j. 11 Ad 3/2015-29 rozhodl Městský soud v Praze tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2014 a usnesení kárné komise ze dne 2. 10. 2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně rozhodl o nákladech řízení. Městský soud shledal důvodné námitky, které žalobce uplatnil, když zaujal právní názor, že lhůta stanovená v § 25 odst. 5 zákona o auditorech se vztahuje pouze na orgán, který je příslušný rozhodovat o uložení kárného opatření s tím, že za „příslušný orgán“ nelze považovat subjekty, které jsou oprávněny podat návrh na zahájení takového řízení. Současně shledal soud důvodnou námitku ve vztahu k zachování jednoleté subjektivní lhůty u pochybení, které se týkalo pochybení auditora u Slavia pojišťovny uvedenému pod bodem ad 3 v bodě 31 návrhu na zahájení kárného řízení s tím, že napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelným. Důvodnou soud shledal i námitku o nedodržení formy rozhodnutí kárnou komisí.
15. Ke kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2017 pod č. j. 6 Afs 105/2017-29 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2017 č.j. 11 Ad 3/2015-31 zrušil a věc se vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 5. 12. 2017.
16. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pojem „příslušný orgán“, který je uveden v ustanovení § 25 odst. 5 zákona o auditorech, je nutno vykládat tak, že se lhůty, v tomto ustanovení uvedené, vztahují nejen na správní orgán, který je oprávněn o kárném opatření rozhodnout, ale také na kárného navrhovatele, tedy na ty subjekty, které zákonem jsou oprávněny kárný návrh podávat. Mezi tyto subjekty patří i Česká národní banka (zde žalobce). K uvedenému závěru dospěl Nejvyšší správní soud systematickým a teologickým s tím, že nedůsledná právní úprava nemůže být vykládána v neprospěch účastníků řízení. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud podal kárný navrhovatel návrh na zahájení řízení po uplynutí subjektivní lhůty ode dne, kdy se o existenci důvodu pro zahájení kárného řízení dozvěděl, postupoval žalovaný správně, když řízení zastavil.
17. Právní názorem, který je vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, je Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).
18. Městský soud se znova zabýval důvodností námitky, které byly v žalobě uvedeny, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná. Soud o věci rozhodl bez

nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.)

19. Jak bylo výše uvedeno, žalobce v podané žalobě namítal nesprávný výklad a aplikaci zákona o auditorech, neboť má za to, že lhůta, která je uvedena v ustanovení § 25 odst. 5 zákona o auditorech, se nevztahuje na ty subjekty, které jsou oprávněny k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Dále žalobce namítal nedodržení formy rozhodnutí kárnou komisí s tím, že nemělo být rozhodováno usnesením, nýbrž rozhodnutím. Jak již bylo shora uvedeno, uvedenými námitkami se zabýval Nejvyšší správní soud, který ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 11. 2017 vyjádřil právní názor, že jednoletá subjektivní lhůta uvedená v ustanovení § 25 odst. 5 zákona o auditorech se vztahuje nejen k tomu orgánu, který je příslušným o kárném opatření rozhodnout, nýbrž se vztahuje i na ty subjekty, které jsou oprávněny podat návrh k zahájení takového řízení. Nejvyšší správní soud současně konstatoval, že pokud žalovaný shledal důvody pro zastavení řízení proto, že návrh na kárné řízení byl podán po uplynutí zákonem stanovené lhůty, rozhodl správně, pokud vydal usnesení. Městský soud proto uvedené námitky neshledal důvodnými.
20. Žalobce dále namítal nesprávný výpočet lhůty u jednoho z pochybení auditora, a to i v případě, že by bylo postupováno podle výkladu zastávaného kárnou komisí a žalovaným, když nesprávné metody používané Slavia pojišťovnou, které společnost BDO Audit s.r.o. akceptovala, byly Českou národní bankou zjištěny až na základě popisu změny účetních metod v bodě 4.1. přílohy účetní závěrky k 31. 12. 2011 ve spojení s dokumentem „Audit memoranda k účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011“ ze dne 23. 4. 2012. Rozhodné datum pro začátek běhu jednorocní prekluzivní lhůty pro žalobce mohlo být proto nejdříve datum dne 23. 4. 2012, neboť až tehdy se žalobce dozvěděl o pochybení auditora spočívajícího v použití nesprávných účetních metod. Žalovaný pochybil, pokud počítal u všech pochybení auditora jednorocní promlčecí lhůtu od stejného okamžiku, aniž by bylo rozlišeno, kdy se žalobce o jednotlivých pochybeních dozvěděl. Tuto námitku, soud shledal důvodnou v tom směru, že se žalovaný touto námitkou, která byla uvedena v odvolání žalobce ze dne 16. 10. 2014 č. j. 2014/49620/CNB/110, nezabýval.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v případě pojišťovny Slavia se Česká národní banka prokazatelně dozvěděla o rozhodné skutečnosti dne 2. 5. 2011, kdy obdržela výroční zprávu pojišťovny a zprávu auditora o ověření účetní závěrky a kdy v květnu 2011 obdržela oznámení pojišťovny o výběru auditora pro rok 2011 a následně využila svého práva k odmítnutí stejného auditora s odvoláním na jí zjištěné nedostatky. Námitkou, kterou žalobce uvedl v odvolání ze dne 16. 10. 2014 č. j. 2014/49620/CNB/110 ve vztahu k tvrzenému nesprávnému použití účetních, v níž namítal, že o tomto pochybení se dozvěděl z dokumentu „Audit memoranda k účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011“ ze dne 23. 4. 2012, který zpracovala společností Mazars Audit s.r.o., se žalovaný výslovně nezabýval.
22. Je vhodné poznamenat, že kárná komise v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 10. 2014 uvedla, že se Česká národní banka o tvrzených pochybení auditora v účetní závěrce Slavia pojišťovna dozvěděla nejpozději v květnu 2011, neboť z uvedených skutečností vycházela ve správním řízení o odmítnutí auditora pro následující účetní období s tím, že řízení bylo pro zpětvzetí návrhu zastaveno dne 1. 6. 2011.

23. Z odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak prvostupňového rozhodnutí kárné komise je tedy zřejmé, že se otázkou počátku běhu lhůt ve vztahu k pochybení auditora pojišťovny Slavia zabývaly oba správní orgány. Vycházely z toho, že vědomost České národní banky o všech pochybeních auditora ohledně pojišťovny Slavia je zřejmá zejména z toho, že následně využila poznatky o nedostacích auditora jako důvod pro jeho odmítnutí. Uvedený závěr však nemá oporu v obsahu spisového materiálu, resp. z obsahu odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, z jakých konkrétních údajů správní orgány vycházely.
24. Z podnětu České národní banky k prošetření postupu auditorské společnosti BDO s.r.o. ze dne 3. 10. 2012 je patrné, že nedostatky ve vztahu k pojišťovně Slavia jsou uvedeny pod bodem ad 3) podnětu ve třech případech, které jsou označeny samostatnými názvy – Odmítnutí auditora, Auditorem nezjištěné nedostatky v pojistně technické oblasti činnosti Pojišťovny a Změny účetních metod a postupů v účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011.
25. V části označené jako „Odmítnutí auditora“ je konstatováno pochybení spočívající v použitém způsobu ocenění některých aktiv s tím, že výše uvedených aktiv nevyjadřovala jejich reálnou hodnotu. V části označené jako „Auditorem nezjištěné nedostatky v pojistně technické oblasti činnosti Pojišťovny“ je konstatováno neodhalení významného podhodnocení technických rezerv. V části označené jako „Změny účetních metod a postupů v účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011“ je konstatováno, s odkazem na audit účetní závěrky k 31. 12. 2011, resp. na „Audit memoranda k účetní závěrce Pojišťovny k 31. 12. 2011“ ze dne 23. 4. 2012, zpracovaný společností Mazars Audit s.r.o., pochybení v účetních metodách, kdy nový auditor požaduje změny metod časového odepisování pořizovacích nákladů na pojistné smlouvy, bylo konstatováno, že pojišťovna neprováděla několik účetních období vzájemné odsouhlasení pohledávek a závazků za zajistiteli.
26. Z obsahu podnětu ČNB ze dne 3. 10. 2012 nevyplývá, že by důvodem pro odmítnutí auditora byly všechny, v podnětu uvedené, skutečnosti (pochybení). Naopak již z úvodní věty části označené jako „Auditorem nezjištěné nedostatky v pojistně technické oblasti činnosti Pojišťovny“, v níž je uvedeno, že: „V době, kdy ČNB odmítla z výše uvedených důvodů odmítla Auditora, již měla další důvodné podezření, že účetní závěrka k 31. 12. 2010 vykazuje“ vyplývá, že důvodem pro odmítnutí auditora byly důvody „výše uvedené“, tedy důvody, které byly uvedeny v části podnětu, která byla označena jako „Odmítnutí auditora“, ve které bylo vytýkáno pochybení spočívající v použitém způsobu ocenění některých aktiv s tím, že výše uvedených aktiv nevyjadřovala jejich reálnou hodnotu a nikoliv pochybení v účetních metodách, které vytýkal nový auditor v dokumentu ze dne 23. 4. 2012. Správní orgány přitom neuvedly žádnou konkrétní skutečnost, ze které uvedený závěr o vědomosti žalobce i ve vztahu k předmětnému tvrzenému pochybení, učinily.
27. Jak bylo konstatováno, žalovaný svůj závěr o marném uplynutí lhůty odůvodnil také tím, že žalobce se prokazatelně dozvěděl o rozhodné skutečnosti dne 2. 5. 2011, kdy obdržel výroční zprávu pojišťovny a zprávu auditora o ověření účetní závěrky. Tento obecně formulovaný závěr nelze považovat za vypořádání se s konkrétní námitkou žalobce, uvedenou v odvolání ze dne 16. 10. 2014 č. j. 2014/49620/CNB/110, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností, které byly uvedeny ve výroční zprávě pojišťovny a ve zprávě auditora o ověření účetní závěrky, žalovaný vycházel, když dospěl k závěru, že o nesprávných účetních metodách se žalobce dozvěděl přímo z uvedených dokumentů a nikoli až z dokladů, zpracovaných společností Mazars Audit s.r.o.

28. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tuto námitku soud – s přihlédnutím k závěru o tom, že lhůta, stanovená v § 25 odst. 5 zákona o auditorech, se vztahuje i na žalobce jako na oprávněného navrhovatele – neshledal důvodnou. Z obsahu uvedených námitek žalobce je zřejmé, že projevuje nesouhlas se závěrem, který byl vyjádřen v rozhodnutí kárné komise ohledně lhůty uvedené v § 25 odst. 5 zákona o auditorech s tím, že žalobce předložil svůj vlastní výklad, podle něhož se na kárného žalobce zákonem stanovená lhůta nevztahuje. Ačkoliv je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný správní orgán nevypořádal jednotlivé námitky, které žalobce uplatnil, vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že uvedené správní orgány zaujaly jednoznačný, byť od žalobce odlišný, právní názor. Svým obsahem přitom jde o vypořádání námitek, které žalobce ve svých podáních uvedl, byť nejsou formulovány k jednotlivým konkrétním bodům odvolání žalobce či vyjádření ze dne 22. 8. 2014. S přihlédnutím k tomu, že právní názor, zaujatý správními orgány v této věci byl aprobován Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku, považoval soud uvedené námitky za nedůvodné.
29. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně, proto žalobou napadené rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 11. 12. 2014, č.j. RVDA – 247/2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst.4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce a vypořádal námitky v něm uvedené, zejména námitku o vědomosti o nesprávných účetních metodách, jak bylo namítáno žalobcem v odvolání ze dne ze dne 16. 10. 2014 č. j. 2014/49620/CNB/110, bod II .
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jim náhrada nákladů řízení nepřisluší (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). Soud neshledal důvody zvláštního zřetele k tomu, aby jim přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení. Protože osoby zúčastněné na řízení náklady ani nepožadovaly, soud o nich nerozhodoval samostatným výrokem.

Poučení:

Za podmínek uvedených v § 104 odst. 3 písm.a) s.ř.s. lze proti tomuto rozhodnutí podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu